

LA SENYORA DE LA BUFANDA VERMELLA.

És elegant, és bella, però sobretot és molt puntual. Ni és de la família, ni la conec de res, però amb el temps s'ha fet imprescindible.

Cada cap de setmana, a les vuit del matí la trobo just a la parada del bus que hi ha davant de casa meua. Està asseguda en el banc que hi ha allà. És difícil endevinar la seva edat, podria tenir 60, 65 o fins i tot 70 anys. Sempre vestida impecable, però sempre, sempre (tant a l'estiu com a l'hivern) porta una bufanda de color vermell. És una bufanda llampant que fins i tot algunes vegades no combina amb la resta de la indumentària.

A les vuit i cinc minuts s'aixeca molt lentament i comença la seva volta. Comença a caminar pel carrer que li cau a la seva esquerra i va seguint sempre pel mateix lloc. Fins que a les deu del matí torna a arribar davant de casa meua de tal manera que des de la taula de la cuina la veiem arribar. Sempre el mateix ritual. Torna a seure al banc, deixa la seva bossa de mà a la seva dreta, aixeca el cap i mira al cel com si demanés alguna cosa. Es queda reposant durant mitja hora i desapareix. Mai l'hem vist acompanyada, ni tant sols parlant amb algú,

A casa, sense mirar el rellotge sabem l'hora exacte. Aquella hora hem acabat d'esmorzar i comença l'activitat, uns tenen competicions esportives, altres surten a caminar una estona, altres revisen els temes pendents de la setmana. Però sempre hi ha cinc minuts per parlar de la dama de la bufanda vermella. Qui deu ser?, la bufanda és un regal d'un antic amant? O del seu net?. Cada cap de setmana inventem una petita història.

Però aquell cap de setmana, ella no va venir. Era la primera vegada en dos anys que faltava a la seva cita. Tots vàrem fer tard a les nostres activitats, primer perquè en lloc de mirar el rellotge, esperàvem la seva arribada i això no va succeir i després perquè vam començar a parlar del que li havia pogut passar, els més pessimistes pensàvem que potser estava malalta o havia tingut un accident, els més optimistes deien que potser l'han convidat a passar un cap de setmana a casa dels seus fills (tot eren càbales perquè no sabíem res d'ella). A l'hora de dinar quan ens vàrem tornar a reunir tots el membres de la família la conversa va tornar a girar en torn a la dama de la bufanda vermella. La pregunta era si al dia següent, que era diumenge, tornaria a venir. Però no, no va venir.

Mai hagués pensat que un **cap de setmana sense** veure aquella bufanda vermella, aquella senyora que no coneixem de res podia ser tant trist, tant desordenat i amb tanta conversa d'un tema completament aliè a nosaltres.

El cap de setmana següent allà estava, un esclat de alegria a tota la casa. Sense perdre el temps vàrem sortir a parlar amb ella, primer vàrem parlar del temps i altres coses més banals. Després de mica en mica vàrem anar fent amistat fins i tot un dia la vàrem convidar a dinar i ens va explicar la història de la seva bufanda i es va convertir en una persona entranyable en les nostres vides.

Aquell cap de setmana sense ella ens va ajudar a fer un pas del qual ara estem molt contents i per la dama també va significar un canvi radical en la seva vida.